

4 D'ABRIL DEL 2013

Catalina
Gayà

—¿Com va començar?

—Als 20 anys, vaig començar a treballar en una gasolinera. Estudiava enginyeria industrial, però per la situació familiar vaig haver de deixar els estudis. Als anys 90, vam arribar a tenir 16 estacions de servei a la província de Barcelona.

—Té gasolineres, està en el sector de les finques urbanes, crea feina per a persones amb discapacitat.

—Sí, estic a diversos sectors. Fa 20 anys vaig crear els Centres Especials de Treball i, al mateix temps, Servei Integral de Finques Urbanes (SIFU).

—Sé que té un germà amb discapacitat.

—A Espanya, una de cada tres famílies té una persona amb discapacitat al seu si, i això significa que el 9% o el 10% de la població té una discapacitat. Quan a una persona amb discapacitat li dones una feina, li està donant els mitjans per normalitzar la seva vida.

—¿Com va ser el procés?

—Vaig començar a contractar persones amb discapacitat a les gasolineres i vaig veure que les estacions funcionaven igual amb persones amb o sense discapacitat. En algunes de les estacions del meu grup només treballaven persones amb discapacitat, i no hi havia diferències.

—I les finques urbanes.

Gent corrent

Albert Campabadal

Fa 20 anys que aquest empresari lluita per crear llocs de treball per a persones amb discapacitat.

MARTÍ FRADESA

«Treballem amb 2.500 persones amb discapacitat»

—La possibilitat d'inserir persones amb discapacitat en el món laboral es va esgotar quan vaig tenir satures les gasolineres. Vaig pensar que podia fer per seguir creant llocs de treball. No era un problema del col·lectiu, el problema era meu.

—¿En quin sentit?

—¿Què era capaç de gestionar jo que tirés endavant?

—¿Què va fer?

—Em va semblar que hi havia un sector, el de les finques urbanes, de les comunitats de propietaris, que no tenia serveis externs per atendre les necessitats de les finques. I aquella era una veta de mercat per a persones amb discapacitat. Actualment, treballem amb 2.500 persones amb discapacitat. A Catalunya, amb unes 1.000, però ens hem expandit a Andalusia, Balears, Aragó, i ara ja tenim presència a tot Espanya, i 33 ofícines. En tots els projectes empresarials que faig, si en tinc possibilitats, sempre contracto persones amb discapacitat.

—¿Hi ha mobilitat laboral?

—Nosaltres tenim un percentatge, que no arriba al 10%, que fa el trànsit a l'empresa ordinària. Li dono més dades: els índexs d'atur entre les persones amb discapacitat doblen els de les persones sense discapacitat. I a Espanya, ni el 10% de les persones amb grans discapacitats té feina.

—Em pensava que les coses havien millorat.

—La societat encara no és sensible en-

vers els col·lectius que estan patint. Hi ha poques societats al món que tinguin un grau de cultura, d'auto-exigència, d'honestedat... potser si ens acostem al nord d'Europa. No s'han de fer les coses per obligació, s'han de fer per convenciment. Quan penses que la feina és una obligació, hi ha alguna cosa que no funciona bé.

—Segueixi.

—Les persones amb discapacitat envelleixen abans. Aquest és un dels temes que l'Estat espanyol encara no té contemplat a la legislació.

—¿Vostè no para mai?

—Em considero un emprenedor. Crec que cada dia s'ha de repensar el projecte empresarial. Ara hem començat un tema de digitalització de documents.

—Com a empresari: ¿com sortirem d'aquesta crisi?

—iReformant les mil coses que hem fet malament! Miri el polígon industrial on som, hi ha moltes naus tanca-

—Digui-me'n tres.

—¿Com ho dic? Primer, afinar i perfeccionar la reforma laboral; també tenir una cultura del treball és fonamental, i crec que Espanya ha de repensar-se. L'estructura administrativa és insostenible. Hem de ser productius, l'economia és global i ara tot el món és la nostra competència. ≡

gentecorriente@elperiodico.com